

Bude Fialová královnou muzikálů?

HANA FIALOVÁ

- Je absolventkou **Janáčkovy konzervatoře v Ostravě**, kde studovala sólový operní zpěv.
- Vítězství v krajském kole pěvecké soutěže **„Talent 86“** jí zajistilo vystoupení v celostátním televizním finále.
- Mezi lety 1994 a 2004 byla sólovou zpěvačkou country skupiny **Red Hats**, se kterou koncertovala i v Itálii, Velké Británii, Německu, Rakousku nebo Švýcarsku.
- Od roku 2003 je v angažmá **Národního divadla moravskoslezského**, kde je členkou operetně-muzikálového souboru.
- Ztvárnila tam postavu Kateřiny Howardové v operetě **Šest žen Jindřicha VIII.** Dále **Elein (Camelot)**, **Juanilla (Kat a blázen)**, **Lolita (Ostrov milování)**, **Žena (Zvonokosy)** a titulní **role Sugar v muzikálu Někdo to rád horké.**
- Hostovala v **Městském divadle Brno**, kde ztvárnila postavu **Fantiny** ve světovém muzikálu **Bídnič**. V roce 2010 získala hlavní roli **Marguerite**.
- Dále hrála v **Rose Marie** (Wanda, Indiánka) a **Hello, Dolly!** (Irena Molloyová).
- V letošní sezoně exceluje v muzikálu **Pardon my English** (Gita). Nepřehlédnutelná je i v muzikálech **Donaha!** (Zuzana), **Noc na Karlštejně** (Eliška), **Divotvorný hrnec** (Bellinda) nebo v muzikálu **Mrazík**.

Pěvecké ostruhy získala Hana Fialová koncertováním s country kapelou po švýcarských a rakouských barech.

Jiří Tomíček, Lenka Bolková
Ostrava

Přišlo to znenadání. Sólistka Národního divadla moravskoslezského Hana Fialová získala nominaci na Cenu Thálie za mimořádný ženský jevištní výkon v muzikálu Marguerite. Druhou takto oceněnou je muzikály protřelá Monika Absolonová, tudíž nečekané vyhlášení na výsluní české divadelní špičky je pro ostravskou zpěvačku o to cennější.

„Ten první pocit, když mi volala paní z asociace, byl, že jsem byla hodně zaražená a překvapená. Samozřejmě, měla jsem velkou radost, i když přicházela postupně, jakoby po dávkách. Bylo v tom i uvědomění, co to vlastně pro mě znamená a co je to za ocenění. Takže jsem si to tak postupně vychutnávala,“ říká Fialová.

Monika Absolonová účinkuje v pražských muzikálech. Je tamní muzikálová scéna porovnatelná s ostravskou? Praha zdá se být přece jen Mekkou muzikálů.

Až tak nesouhlasím s tím, že Praha je Mekkou muzikálů. Spíš bych řekla, že je to Brno. Myslím si to. Tam jsem viděla několik muzikálových představení a je to opravdu na super úrovni. Ale srovnatelné s Prahou? Praha tedy určitě s muzikály začínala. A tak je ta úroveň někde jinde než na ostravské muzikálové scéně, protože přece jenom u nás v Ostravě se muzikál až tak dlouho nehraje. Hrál se už, když byla jenom opereta, ale muzikál v pravém slova smyslu se rozjel opravdu až po reorganizaci v Národním divadle moravskoslezském.

Myslíte si, že si lidé zvykli ve větší míře, že se v Ostravě hrají muzikály?

Lidé chodí hodně na známé tituly, jako je Noc na Karlštejně, Hello Dolly a podobně. Taková představení jsou vyprodaná.

DIVA. Zpěvačka Hana Fialová umí okouzlit nejen svým šarmem, ale i výrazným komediálním t

Ostrava je ale spíše operetní místo. Opereta tu má dlouhou tradici a má i své publikum. U muzikálů to chce chvilku času, než si najdou svou cestu. Ale myslím si, že je našlápnuto a jde to dobrou cestou, doufám.

Uvažovala jste, že byste zkusila muzikál v Praze nebo Brně?

Hostuju v Městském divadle Brno v představení Bídnič, kde hraju Fantinu. Tam se mi podařilo zapívat a zahostovat. Je to pro mě samozřejmě velká čest a radost, protože Brno je špička ve všech směrech. Co se týče Prahy, samozřejmě, že práci nebo takzvaně kšeftu se člověk nebrání. Ale je to přece jenom daleko. I když všechno by se dalo nějak zařadit, záleželo by na nabídce a na okolnostech. Jsem ale zaměstnanec v divadle moravskoslezském, takže hraju v podstatě pořád. Teď mám volno, tak odpočívám.

Jak dlouho už hrajete v Ostravě?

Měla jsem to tak na etapy. Vystudovala jsem konzervatoř a v pátém šestém ročníku už jsem hostovala v divadle, kde jsem vydržela dva roky, ani ne. Utekla jsem s kapelou, chtěla jsem do zahraničí. Doprovázeli jsme různé taneční akce po hotelích ve Švýcarsku, Rakousku, Německu.

Dalo vám to hodně?

Myslím si, že ano. Jezdili jsme dva roky. Nebylo to zas tak dlouho, ale stačilo to, až nad hlavu. Pak mě tedy znova vzali do divadla, ale já jsem za necelé dva roky otěhotněla. Narodila se nám dcera Karolína. Pak jsem se zase chystala, že se do divadla vrátím, ale otěhotněla jsem podruhé a narodil se mi syn Jiří. Celkem deset let jsem byla s dětmi, ale prakticky celou dobu jsem zpívala a jezdila po Evropě s dívčí country kapelou Red Hats. Bylo to úžasné období. Fanoušci, festivaly, koncerty, natáčení, bylo to fajn. Až měl syn čtyři roky, tak jsem to šla zkusit do třetice. Prošla jsem

si regulérním konkurzem a šéf Mírek Urbánek mě vzal, dal mi tu důvěru. No a myslím, že teď už snad odcházet nebudu. Osmý rok jsem tam teď v kuse.

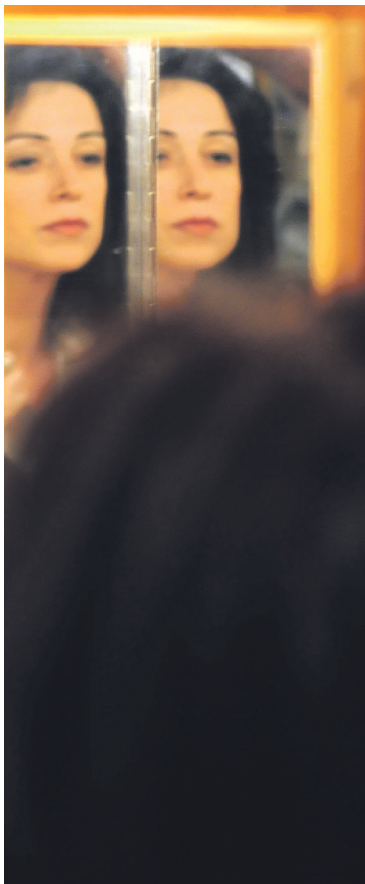
Považujete se spíš za konzervativního, nebo progresivního člověka?

Jak v čem. Někdy si myslím, že jsem konzervativní, nemám moc ráda změny. Už třeba ten počítač, v dnešní době docela podstatná věc. Dcera mi založila účet na Facebooku, na který vůbec nechodím, a přátelé mě atakují, abych si je konečně potvrdila jako přátele. Tak jsem dceři řekla, aby tam napsala zprávu, že se budu snažit naučit se s tím pracovat. Jelikož to jde ale pomalu, tak ať mají trpělivost. Prostě legrace. Asi je to nutnost, ale neláká mě.

A e-mail máte? Ať víme, kam vám můžeme článek poslat k autorizaci.

Maila mám. Ten si vyzvedávám, a dokonce i píšu. Takže to by mělo dopadnout dobře.

Nominace na Thálii ji překvapila

ím talentem a energií.

Foto 7/ Martin Straka

Když se ale vrátím k vaší otázce, jsem konzervativní. Co se týče práce, mám ráda novinky, a když to odsejpa a tak dále. Ale co se rodiny týče, jsem konzervativní. Vzpomínám na dědečka a babičku, na dětství. V tom jsem spíš zpátečnická.

Hodně vás v životě provázají vzpomínky?

Myslím, že ano. Sice se říká, že člověk by se měl dívat hodně dopředu, ale já ráda vzpomínám. Na babičku, dědečka, taky na otce, který už s námi čtrnáct let není, na dětství.

Člověk by měl žít spíš v přítomnosti.

Užít si tu přítomnost hlavně, že?

Říká se to. Kromě muzikálu hrajete i činohru?

Hostuji. Měla jsem to štěstí a čest, že si mě vybrali. V podstatě, když jsem do divadla nastoupila, tak moc dlouho netrvalo a dostala jsem nabídku. První inscenace, kterou jsem dělala, byla s činohrou Národního divadla moravskoslezského Sladký život a režíroval

to tehdy Honza Mikulášek. To byla pro mě úplně první zkušenost s činohrou. Pak už to frčelo. Teď hostuju v činohře Národního divadla moravskoslezského Marat/Sade, režie Januszze Klimszy. Role se jmenuje Rossignol. Jsme taková čtverka zpěváků a pacienti ústavu. Je to šílená hra, kterou hrají šílenci. Jean Paul Marat a markýz de Sade spolu vedou dialog a komentují tu dobu. Každý samozřejmě propaguje právě své názory. Pak je stopka, kdy nastupujeme my a komentujeme zpěvem a písničkami děj. Takže tam i zpívám. No a ještě hostuju v Holých dupách, v muzikálu Do naha.

Viděla jste někdy původní film?

Ne, neviděla. Holé dupy jsou ale taková ostravská verze toho filmu, řekla bych. Proto se tak i jmenuje a mluví se v něm v ostravštině. Chodí na to hodně lidí. Moc se mi to líbí. A kluci jsou v tom bezvadní.

Hlavně v závěru.

Svlečou se opravdu do naha, sundají ty kařata, ale je to vše udělané se světly a s načaso-

váním muziky a toho určitého gesta, takže to je hned dole a hned nahore. I když se stalo, že světla nějak nesesla a chvíličku to trvalo, takže byli vidět v celé své kráse. Ale jsou úžasní. Nemají se za co stydět.

To musí být zdrojem hodně vtipů, ne?

Ani ne. To už je normálka. To spíš, jak se to zkoušelo. Byla to legrace, protože to měl každý nejdřív jinak načasované. Ale jinak v pohodě, jsme profici.

Čím dalším se může tady v Ostravě herec živit kromě divadla?

Hodně herců a zpěváků učí například v hudebních školách. Můžou samozřejmě hostovat v jiném divadle nebo, pokud jsou zpěváci, tak můžou jezdit s kapelou. Jinak mě už nic nenapadá.

Pražští herci chodí třeba do dabingu.

Tady až taková možnost není. Občas se vyskytne nějaká reklama, ale tam je pár vybraných, co si svou pozici drží. Ostravský herec se musí protloukat, jak se dá.